

AAN DE HOLLANDSCH-BELGISCHE GRENS.

In den laatsten tijd zijn van beide zijden der grens gestrenge maatregelen genomen om smokkelarij — en wat den anderen kant aangaat, het „uitbreken" — tegen te gaan. Aan onzen kant zijn thans (de foto's zijn „ergens" in het Zuiden gemaakt) op ongeveer 300 meter afstand van de grens, op de daarheen leidende landwegen, speciale posten opgericht, afgescheiden van de posten onmiddellijk aan de grens. De afsluiting der landwegen is thans geheel veranderd. Er zijn nu hekken van ijzergaas, die alleen geopend kunnen worden door den meest nabijzijnden Duitschen post-commandant. Men lette op dat de electrische draad ook boven langs het hek is doorgetrokken. Des nachts worden op de naar de grens leidende wegen aan onzen kant zware versperringen aangebracht, teneinde het smokkelen van vee en het rijden met karren te beletten. Aan Duitsche zijde heeft men als beproefd afsluitingsmiddel den electrischen draad, die nog nooit van zóo nabij is gefotografeerd als door onzen fotograaf. Een der middelen om langs den draad heen te komen is het volgende. Men brengt, daar er aan de grens nergens water is, op den dag een paar met water gevulde emmers naar de grens en verstopt die hier of daar. Des nachts wordt dan een koperdraad over de electrische afsluiting geworpen en de einden daarvan afgeleid in de emmers. Dientengevolge wordt de stroom in den afsluitdraad verslapt en minder gevaarlijk. De Duitschers kennen dit kunstje en hun patrouilles zoeken dan ook ijverig naar de verborgen emmers. — Hierboven (links): de zware versperringen op de naar de grens leidende wegen. Rechts: De posten onmiddellijk aan de grens.

HET GOUDSPOOK

:: Oorspronkelijke roman van G. DIETERLE ::

(16) (Vervolg.)

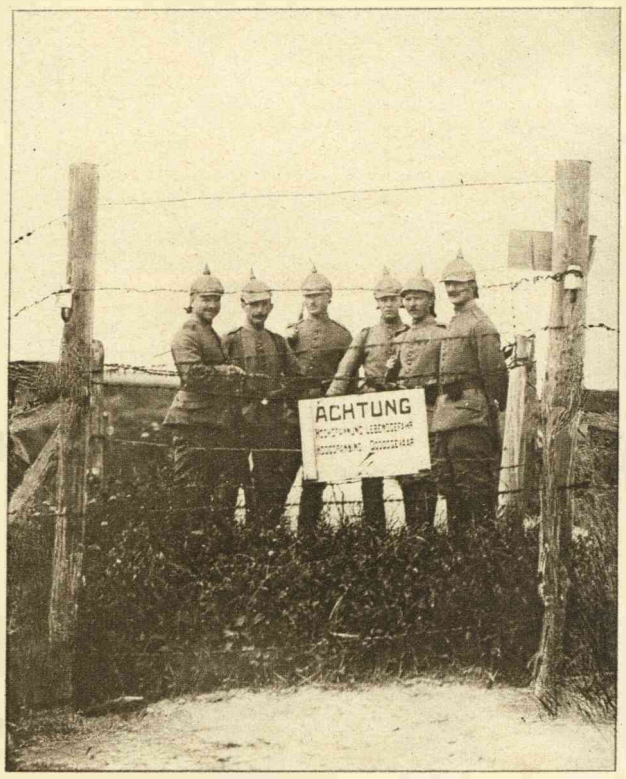
Dit was alleen den voorzitter van het syndicaat en den hoogsten regeeringspersonen der Fransche republiek bekend. Men vermoedde namelijk, dat men zou te weten kunnen komen waar het middel verborgen was. Om verschillende redenen besloot men ook Engeland van het vermoeden in kennis te stellen en na een maand van onderhandeling werd een groep Fransche en Engelsche detectives onder leiding van Lecoque naar Amerika gezonden.

Duitschland was van het weder opduiken van het goudspook niet onkundig gebleven en wist precies waar Raja Mullah zich bevond.

Geheime agenten hadden getracht het personeel van het krankzinnigengesticht te bewegen Raja Mullah aan hen over te leveren, maar de mogelijkheid om dat te doen was geheel uitgesloten, want alleen de directeur ging met den kostbaren patiënt om. Het bericht dat het laboratorium van Raja Mullah bij een ontploffing geheel verloren was gegaan en dat tijdens het onderzoek in het krankzinnigengesticht niets bij hem gevonden werd, deed de ambitie der Duitsche agenten verflauwen.

Raja Mullah liep dagen lang zijn cel op en neer en dacht aan zijn lading goud, die op den oceaan rondzwierf en aan zijn plan om het Arabisch schiereiland onder zijn heerschappij te brengen.... Nergens zag hij meer een uitweg.... Men beschouwde hem zelfs als een redeloos mensch.... Ontvluchting was onmogelijk.... Steeds waren zijn gedachten bij de Arabische woestijn met haar groote Bedoeïnenkampen, als groote tenten-steden.

De nachten gingen slapeloos voorbij en hij gevoelde zich zoo hulpeloos als een kind....

AAN DE HOLLANDSCH BELGISCHE GRENS.
De draadafsluiting loopt hier vlak langs een onzer dijken.

Op een morgen bracht de directeur hem zijn ochtendmaal en zeide in opdracht van hooger autoriteiten dat hij spoedig ontslagen zou worden, en dat men daarmede alleen nog wachtte op bericht uit Amerika.

Raja Mullah's oogen begonnen te vonkelen. Hij gaf een schreeuw en wilde op den directeur toespringen, doch deze had de cel al weer verlaten en de deur achter zich gegrendeld.

Onmiddellijk daarna kreeg hij zijn bedaardheid terug; hij liet zich op den grond van zijn cel vallen en bleef er zoo uren lang liggen. Hij simuleerde bewusteloos te zijn.

Al dien tijd sloeg de directeur hem vanuit zijn observatiepost gade.

Eindelijk besloot hij tegen het vallen van den avond Raja Mullah te onderzoeken en ging stil zijn cel binnen. Plotseling vloog de Oosterling overeind, wierp zich op den directeur en kneep hem de keel zoolang dicht, tot alle leven uit het lichaam geweken was. Toen liet hij los en sloot de cel; daarna kleedde hij het lijk zoo snel mogelijk uit en verwisselde zijn eigen kleeding met die van den directeur. Verder wachtte hij af tot het geheel duister zou wezen. Toen de maan haar zilverachtig licht door de tralies wierp, verliet Raja Mullah in het costuum van den directeur zijn cel en liep bedaard door de gang naar beneden, haalde uit het kantoor van den directeur diens jas en hoed en stapte de poort van het gesticht uit. De portier sloeg aan en opende de deur....

* * *

Op 't regeeringsbureau heerschte groote opwinding; uit Londen was een telegram van Minneapolis doorgestuurd, dat niets anders vermeldde dan 888, hetgeen beteekende, dat Lecoque wist waar het middel en het recept te vinden waren.

Het telegrafisch verkeer tusschen Parijs en Londen en tusschen Londen en de Vereenigde Staten was gedurende een paar uur voor het particulier verkeer stop gezet.

De spanning had haar hoogtepunt bereikt toen Londen seinde:

„Uitvoerig verslag ontvangen, dat wordt uitge-

AAN DE HOLLANDSCH-BELGISCHE GRENS.

Links: Een Duitsche patrouille heeft een tweetal emmers ontdekt, die door smokkelaars waren neergezet om 's nachts den stroom in den afsluitdraad te kunnen verslappen. Rechts: De electrische draad als afsluitmiddel. *(foto's „Rembrandt".)*